

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **MVDr. Š. Ď.**, zastúpeného advokátom *JUDr. T. B.*, proti žalovanému: **Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. 1 zo dňa 29. októbra 2007, konajúc o odvolaní žalobcu a žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11 S 78/2007-31 zo dňa 27. februára 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11 S 78/2007-31 zo dňa 27. februára 2008 v celosti **m e n í** tak, že vec **p o s t u p u j e** **Okresnému súdu Bratislava IV ako súdu vecne a miestne príslušnému** na konanie a rozhodnutie vo veci.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením č.k. 11 S 78/2007-31 zo dňa 27. februára 2008 podľa ustanovenia § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku zastavil konanie a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žaloba žalobcu smerovala proti uzneseniu prezídia žalovaného č. 1 zo dňa 29. októbra 2007, podľa ktorého je veterinárny lekár povinný doručiť žalovanému „Dotazník pre aktualizáciu osobných údajov pre potreby KVL SR“, v ktorého bode 5a má veterinár povinnosť uviesť názov obchodnej spoločnosti, sídlo, obec, v ktorej má uzavreté zmluvy o výkone štátnej veterinárnej činnosti a podľa bodu 5b uviesť subjekty, s ktorými má uzavreté zmluvy; nepredloženie vyplneného dotazníka má za následok nepripustenie veterinárneho lekára na školenie, ktoré je potrebné pre uzatvorenie zmluvy s Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou na výkon veterinárnych činností. Podľa názoru krajského súdu uznesenie žalovaného nemá náležitosti správneho rozhodnutia podľa ustanovenia § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) a netýka sa práv a povinností žalobcu v oblasti verejnej správy; nejde o rozhodnutie vydané v správnom konaní, ani o iné rozhodnutie, ktoré by zakladalo, menilo alebo rušilo oprávnenia alebo

povinnosti fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Nie je tak splnená základná podmienka na konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - § 244, § 247. Takisto neboli vyčerpané riadne opravné prostriedky, ktoré sa pre rozhodnutie pripúšťajú, a právoplatnosť rozhodnutia. Napadnuté uznesenie žalovaného je uznesením orgánu záujmovej samosprávy, kde neprichádza do úvahy opravný prostriedok a ani právoplatnosť uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Rozhodnutie krajského súdu považuje za nezákonné; poukázal na ustanovenie § 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého sa preskúmavajú aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo rušia oprávnenia fyzických osôb a právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti dotknuté. Zákonom č. 39/2007 Z.z. je upravená štátna správa v oblasti veterinárnej starostlivosti; podľa ustanovenia § 1 ods. 1 písm. d) tento zákon upravuje práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb vo veterinárnej oblasti, ako aj odborné veterinárne činnosti a podmienky ich vykonávania. Uviedol, že Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky výrazne ovplyvňuje výkon jeho povolania veterinárneho lekára. Poukázal na to, že zákon č. 39/2007 Z.z. ani zákon č. 442/2004 Z.z. neustanovujú za následok nepredloženia úplne vyplneného dotazníka nepripustenie veterinárneho lekára na školenia organizované komorou a tým aj neuzatvorenie zmluvy v zmysle § 10 ods. 4 zákona č. 442/2004 Z.z.

Žalobca v odvolaní poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 16/1997, podľa ktorého je uznesenie prezídia komory ako samosprávnej záujmovej organizácie individuálnym právnym aktom, ktorým sa nielen preukazuje existencia právnych skutočností, ale hlavne rozhodnutím, na základe ktorého vznikajú súkromným veterinárnym lekárom práva a povinnosti. Nadväzne na to žalobca v žalobe tvrdil, že bol uznesením komory ukrátený na jeho právach, bolo ohrozené jeho právo na slobodný výkon povolania; uznesenie prezídia komory je preto preskúmateľné súdom podľa ustanovenia § 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Argument súdu, že nevyčerpal všetky opravné prostriedky, nepovažuje za relevantný, pretože proti uzneseniu prezídia komory nie je prípustný žiadny opravný prostriedok. Napriek tomu však požiadal dozornú komisiu o preskúmanie postupu prezídia; dozorná komisia jeho žiadosť 30. januára 2008 pod č. 729/2008 zamietla. Na záver dodal, že ak by bol názor súdu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia prezídia komory súdom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku správny, mal súd v rámci zásady *iura novit curia* žalobu posúdiť ako návrh podľa § 15 zákona č. 83/1990 Zb. a vec postúpiť príslušnému súdu. Keďže tak neurobil, dopustil sa *denegatio iustitiae*.

Proti uzneseniu krajského súdu podal odvolanie aj žalovaný, a to v časti výroku o náhrade trov konania. Navrhol výrok krajského súdu o náhrade trov konania

zmeniť a žalovanému priznať náhradu trov konania a právneho zastúpenia vo výške 5 804,-- Sk. Poukázal na ustanovenie § 146 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak niektorý z účastníkov zaviniť, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Žalovaný svojím správaním nedal príčinu na podanie návrhu na začatie konania. Uznesením, ktoré žalobca napadol žalobou, realizoval na základe zákona a v jeho medziach svoje práva a povinnosti, ktoré mu ako samosprávnej stavovskej organizácii vyplývajú z platných a účinných právnych predpisov. Žalobca žiadnym spôsobom neprejavil záujem a ani sa neobrátil na KVL SR so žiadosťou o vysvetlenie dôvodov uloženia povinnosti vyplniť a doručiť Dotazník pre aktualizáciu údajov pre potreby KVL SR, neprejavil snahu o vyriešenie jeho podozrenia z porušovania základných práv súkromného veterinárneho lekára inou ako súdnou cestou. Konaním žalobcu, ktorý inicioval súdne konanie, žalovanému vznikli trovy, ktoré by neboli vznikli v prípade, ak by sa žalobca so žiadosťou o vysvetlenie uloženej povinnosti obrátil priamo na žalovaného. Nepovažuje preto za spravodlivé a správne, aby mu konaním žalobcu bezdôvodne vznikli trovy, ktoré mu nikto neuhradí. Konaním žalobcu musel žalovaný zbytočne investovať čas a finančné prostriedky, ktoré mohol využiť lepšie, ako sa brániť nedôvodnej žalobe.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného v časti výroku o náhrade trov konania navrhol uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca vo vyjadrení uviedol, že uznesenie § 146 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku nie je možné aplikovať na tento prípad, pretože rozhodnutie žalovaného je preskúmateľné súdom podľa ustanovenia § 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. V ustanovení § 248 Občianskeho súdneho poriadku sú taxatívne uvedené rozhodnutia, ktoré nepodliehajú preskúmaniu súdom; ich výklad nemôže byť extenzívny, pretože ide o výnimky z generálnej klauzuly. Žalovaný žiadnym spôsobom nešpecifikoval, prečo vo veci vykonal tri úkony právnej služby.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté uznesenie krajského súdu v časti výroku o zastavení konania potvrdiť. Prvostupňový súd rozhodol správne, keď konanie zastavil, pretože neboli splnené podmienky na konanie. Žalobca nebol na jeho právach rozhodnutím žalovaného ukrátený, a preto nebol ani aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Uznesenie žalovaného ukladá žalobcovi povinnosť na základe zákona a v jeho medziach, a nie v rozpore so zákonom. Žalobca je ako člen Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky povinný okrem iného dodržiavať vnútorné predpisy komory (§ 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 442/2004 Z.z.), čo je okrem povinnosti dosiahnuť príslušnú odbornú kvalifikáciu, ďalším z prostriedkov regulácie povolania veterinárneho lekára, ktoré bolo právnym poriadkom Slovenskej republiky v súlade s čl. 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zverené práve Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky ako samosprávnej stavovskej organizácii. Uznesenie

žalovaného bolo vydané v súlade so stanovami žalovaného, ktorých existenciu a záväznosť pre členov Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky stanovuje zákon č. 442/2004 Z.z. Nie je pravdou, že uznesenie žalovaného zakazuje účasť žalobcu na školeniach organizovaných komorou podľa § 10 ods. 4 písm. c) zákona č. 39/2007 Z.z. Odvolávanie sa žalobcu na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 16/1997 považuje za zmätočné, pretože v tomto rozhodnutí išlo o rozhodnutie Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky – vydanie osvedčenia, ktoré je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, uznesenie žalovaného však nie je. Vo veci možného konania súdu podľa § 15 zákona č. 83/1990 Zb. žalovaný uviedol, že jeho uznesenie je zákonné, žalobcovi bolo doručené dňa 2.novembra 2008 (správne má byť 2.novembra 2007), preto by bola žaloba žalobcu zo dňa 20.decembra 2007 podaná po 30-dňovej lehote podľa § 15 zákona č. 83/1990 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu (prvý aj druhý výrok) ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že uznesenie krajského súdu je potrebné v celosti zmeniť a vec po právoplatnosti rozhodnutia postúpiť Okresnému súdu Bratislava IV ako súdu vecne a miestne príslušnému. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože odvolanie smerovalo proti uzneseniu (§ 214 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku).

Odvolací súd sa primárne zaoberal otázkou, či predmetná právna vec patrí do právomoci súdov v správnom súdnictve a či je na mieste postup podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Medzi orgány verejnej správy patria orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie fyzické a právnické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ods. 2, § 1 ods. 2 Správneho poriadku).

Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby v správnom súdnictve je potom fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach; prípadne fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ním ako s účastníkom konať malo (§ 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Vychádzajúc z ustanovenia § 35 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku žalobu môže podať aj prokurátor za podmienok tam uvedených. Žalovaným je správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

V predmetnej právnej veci je za žalovaného označená Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky. Je nesporné, že ide o orgán záujmovej samosprávy, samosprávnú stavovskú organizáciu, s právnou subjektivitou, ktorá vznikla na základe zákona č. 442/2004 Z.z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 99/2008 Z.z. (ďalej len zákon o súkromných veterinárnych lekároch). Organizačne sa člení na snem, prezídium, dozornú komisiu a disciplinárnu komisiu. Snem ako najvyšší orgán komory okrem iného prijíma a schvaľuje uznesenia komory. Prezídium následne plní uznesenia snemu, vedie register, vydáva rozhodnutia o zápise do registra, vydáva a odníma osvedčenia súkromným veterinárnym lekárom a podobne.

Na konanie podľa zákona o súkromných veterinárnych lekároch sa v zmysle ustanovenia § 23 ods. 1 zákona o veterinárnych lekároch vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, t.j. ide o vzťah medzi špeciálnou právnou normou (zákon o súkromných veterinárnych lekároch) a všeobecnou právnou normou (správny poriadok). Správny poriadok má preto subsidiárne použitie a jeho aplikácia prichádza do úvahy až v prípade, keď zákon o súkromných veterinárnych lekároch určitú časť konania neupravuje.

Pozitívne vymedzenie pôsobnosti správneho poriadku je určené dvoma znakmi:

- predmetom konania je rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických a právnických osôb – ide teda o individuálne rozhodovanie v konkrétnej veci v oblasti verejnej správy, ktoré sa týka určitých konkrétnych subjektov,
- musí ísť o také konanie, v ktorom o uvedených veciach rozhodujú správne orgány, ktorými sú orgány verejnej správy.

Aplikuje sa tak v oblasti vydávania individuálnych správnych aktov (rozhodnutí), forme činnosti orgánov verejnej správy, ktorá je výsledkom rozhodovania správneho orgánu v procese aplikácie práva na konkrétny subjekt; správny poriadok sa nevzťahuje na oblasť vydávania normatívnych správnych aktov (uznesenia, opatrenia), ani na vydávanie vnútorných aktov orgánov verejnej správy smerujúcich svojimi účinkami dovnútra organizácie a zaväzujúcich len podriadené útvary, prípadne členov (normatívne inštrukcie, individuálne služobné pokyny).

V predmetnej právnej veci sa žalobca domáha preskúmania a zrušenia uznesenia prezídia Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky č. 1 zo dňa 29.októbra 2007 o povinnosti členov Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky doručiť Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky „Dotazník pre aktualizáciu osobných údajov pre potreby KVL SR“. Toto rozhodnutie žalovaného predstavuje normatívnu inštrukciu, ktorá je záväzná pre členov komory. Nejde

o individuálny správny akt, ktorý by bol výsledkom rozhodovacieho procesu v správnom konaní podľa všeobecných predpisov správneho konania (Správneho poriadku), a ktorý by sa dotýkal práv a povinností len jedného subjektu, jednotlivca. Nemožno preto prisvedčiť argumentu žalobcu, že ide o rozhodnutie preskúmateľné súdom v správnom súdnictve v zmysle ustanovenia § 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky neakceptoval argumentáciu žalobcu uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 16/97 zo dňa 19.februára 1997, pretože v tejto veci ide o vydanie osvedčenia (individuálneho správneho aktu), kým v prejednávanej veci ide o vydanie uznesenia ako normatívnej inštrukcie. Na druhej strane však akceptoval námietku žalobcu, že zastavením konania súdom prvého stupňa došlo vo veci k odopretiu prístupu k súdu, pretože vec mala byť postúpená inému vecne a miestne príslušnému súdu.

Východiskom v tejto veci je zákon č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o združovaní občanov), ktorého účelom je slobodné združovanie občanov do záujmových združení, spolkov, spoločností, zväzov, hnutí, klubov a iných občianskych združení, ako aj odborových organizácií.

Ak člen združenia považuje rozhodnutie niektorého z jeho orgánov, proti ktorému už nemožno podľa stanov podať opravný prostriedok, za nezákonné alebo odporujúce stanovám, môže do 30 dní odo dňa, keď sa o ňom dozvedel, najneskôr však do 6 mesiacov od rozhodnutia požiadať okresný súd o jeho preskúmanie. Návrh na preskúmanie nemá odkladný účinok; súd však môže v odôvodnených prípadoch výkon napadnutého rozhodnutia pozastaviť (§ 15 ods. 1, ods. 2 zákona o združovaní občanov).

Odvolací súd mal po preskúmaní veci jednoznačne preukázané, že ide o prípad charakterizovaný ustanovením § 15 zákona o združovaní občanov, kedy žalobca ako člen združenia (Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky) považuje rozhodnutie niektorého z jeho orgánov (uznesenie prezídia komory), proti ktorému už nemožno podľa stanov podať opravný prostriedok, za nezákonné alebo odporujúce stanovám; preto sa môže obrátiť na okresný súd.

Vecne a miestne príslušným súdom na konanie a rozhodnutie vo veci je Okresný súd Bratislava IV vychádzajúc z ustanovenia § 84 a § 85 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je na konanie príslušný všeobecný súd účastníka, proti ktorému návrh smeruje (odporca), t.j. súd v ktorého obvode má právnická osoba sídlo. Žalovaný má sídlo v územnom obvode Bratislava IV, preto je vecne a miestne príslušným súdom na konanie Okresný súd Bratislava IV (§ 2 ods. 4 zákona č. 371/2004 Z.z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Preto mal súd prvého stupňa postupovať v zmysle ustanovenia § 250d ods. 2

Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 15 zákona o združovaní občanov a vec mal uznesením postúpiť Okresnému súdu Bratislava IV.

Odvolačný súd uvádza, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna úprava (napríklad nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 77/02 zo dňa 27. novembra 2002). V predmetnej právnej veci preto mali byť aplikované ustanovenia § 250d ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 15 zákona o združovaní občanov.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného v časti výroku o náhrade trov konania odvolací súd vychádza z už uvedených skutočností, že správnym postupom bolo postúpenie veci na konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava IV, nie zastavenie konania. S tým súvisí aj rozhodnutie o náhrade trov konania, o ktorých sa pri postúpení veci inému vecne príslušnému súdu nerozhoduje; rozhodne o nich vecne a miestne príslušný súd v rozhodnutí vo veci samej, prípadne následným samostatným uznesením.

Na margo námietok žalovaného k vzniku „zbytočných“ trov konania zo strany krajského súdu, keď ho krajský súd vyzval na vyjadrenie k žalobe, Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva žalovanému do pozornosti ustanovenie § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého predseda senátu vyžiada spisy žalovaného správneho orgánu, ktorý je povinný bez meškania ich predložiť spolu so spismi správneho orgánu prvého stupňa; zároveň s touto výzvou môže predseda senátu vyzvať žalovaného, aby sa k obsahu žaloby aj vyjadril.

Zo systematického výkladu ustanovenia § 250d Občianskeho súdneho poriadku jednoznačne vyplýva postupnosť krokov, ktorou sa súd v správnom súdnictve riadi:

- 1) vyžiadanie administratívnych spisov žalovaného a vyjadrenia žalovaného k žalobe (ods. 1),
- 2) ak predseda senátu zistí, že súd nie je vecne alebo miestne príslušný, postúpi vec uznesením príslušnému súdu (ods. 2),
- 3) napokon môže prichádzať do úvahy zastavenie konania v prípadoch oneskoreného podania žaloby, neoprávnenou osobou, podania žaloby proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom, neodstránenia väd žaloby (ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia

vecnému vybaveniu žaloby) ak žalobca nie je zastúpený advokátom podľa § 250a alebo v prípade späťvzatia žaloby (ods. 3).

Ustanovením § 250d ods. 1 až ods. 3 a § 250e Občianskeho súdneho poriadku sa nestanovuje presný chronologický postup. Nič nebráni tomu, aby sa vyžiadanie spisu spojilo z dôvodu procesnej ekonomiky so žiadosťou o vyjadrenie k žalobe. Preto krajský súd nepochybil, keď žalovaného vyzval na predloženie spisu súvisiaceho s vecou a súčasne na vyjadrenie k podanej žalobe. Nemohli tým žalovanému vzniknúť „zbytočné“ trovy, pretože ide o realizáciu jeho zákonných práv a povinností (§ 250d, § 250e Občianskeho súdneho poriadku).

Námietku žalovaného týkajúcu sa včasnosti podania návrhu na začatie konania v zmysle ustanovenia § 15 zákona o združovaní občanov bude posudzovať vecne a miestne príslušný Okresný súd Bratislava IV, preto na ňu odvolací súd v tomto štádiu konania neprihliadol.

Na základe uvedených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že sú splnené podmienky na zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 220 Občianskeho súdneho poriadku) č.k. 11 S 78/2007-31 zo dňa 27.februára 2008 v celosti a postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava IV ako súdu vecne a miestne príslušnému na konanie a rozhodnutie vo veci (§ 250d ods. 2, § 84, § 85 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, § 15 zákona o združovaní občanov).

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 v spojení s § 250k Občianskeho súdneho poriadku.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 14. októbra 2008

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová